

O VACANȚĂ DE VARĂ EXTRAORDINARĂ

PETCU ABDULEA

1

Actor 1:

Copii, voi știți cum vine vacanța?

Cu trenul din....

Sala: Franța!

Actor 1:

Da, cică așa vine vacanța

Cu trenul din Franța,

De fiecare dată

Pe calea ferată.

Actor 2:

Adică pe drumul de fier?

Nu cumva de la Minister?

Ori o scoate de prin sertare

Doamna directoare?

.....

Și cine se bucură mai tare?

Doamna-nvățătoare?

Eu cred că voi, nu-i așa?

Sala: Daaa!

Actor 1:

Uite, eu am fost la școala voastră

Și m-am uitat pe fereastră

Când a venit VACANȚA MARE!

Ce bucurie, ce sărbătoare

Era în clase, pe culoare!

Peste tot era bună dispoziție,

Elevii făcuseră pentru serbare

Ultima repetiție.

Cu diploma-n mână, parcă pluteau,

Până și florile-n glastre zâmbeau.

Actor 2:

Dar ce se va-ntâmpla

Când clopoțelul nu va mai suna?

Iar copiii vor pleca

La munte, la mare,

Să se bucure de soare,

De valuri și răcoare?

Actor 1:

Plecând, ei lasă,

2

Tăcute și triste, sălile de clasă.
Iar ele nu se simt prea bine
Fără zumzetul acela de albine
Plin de poezie,
De agitație și veselie.
Fiecare sală
Din școală
Rămâne goală.

Actor 2:

Numai până-ntr-o zi,
Când niște zugravi vor veni,
Cu coifuri de ziare pe cap,
Cu var și cu pap,
Cu pompe și bidinele,
Cu chit și vopsele
Și le vor zugrăvi,
Le vor lustrui,
Făcându-le ca noi
Pentru voi,
Pentru școlarii care,
Plecați în vacanța mare.

Actor din sală:

Ne vom întoarce în septembrie iar
În clasele cu miros de var,
Mai înalți, mai bronzați
Și, desigur, mai învățați,
Aducând de afară,
Din vacanța de vară,
Acea veselie solară
Și-un aer proaspăt, curat,
Iar din ghiozdane vor curge neîncetat
Amintiri din vacanță,
În timp ce pe bănci e o nouă speranță.

Actor 1:

Veți regăsi în manualele școlare.
Parfumul din vacanță, de râu și de floare,
Căci, poate, cine știe!...
Cu aripile lor de hârtie,
Cărțile, cu forma lor delicată,

3

Au fost fluturi odată.

Actor din sală:

Ca aceia din câmp, care-n zbor,
Duc pe aripi visele noastre, ale tuturor?
Vom întâlni cu priviri vii, curioase
Manualele noi și frumoase.
Le vom mângâia ușor,
De ele ne va fi tare dor.

Actor 1:

Ce-ați ascultat până acum este
A școlilor poveste...
Dar ce urmează în continuare
Se referă la altfel de săli, care
Se află pe lângă câte-o bibliotecă mai mare,
Unde stai la o masă și citești
Orice și oricât dorești
Și unde vine
Oricine,
Copil sau persoană matură,
Ele se numesc săli de

Actor din sală:

-Untură?
-Murătură?
-Saramură?

Actor 1:

Săli de LECTURĂ.
Și-acolo știți ce se face?
Ceva ce vă place:

Actor din sală:

Se chefuiește? Se chiulește? Se clocește?

Actor 1:

Acolo se... CITEȘTE.
Voi ați văzut vreodată
O astfel de sală minunată?

Sala: Da...Nu...

Actor 1:

Unele săli sunt pentru oamenii mari,
Altele, pentru școlari.

4

Dar ia spuneți voi, dacă elevii cei mici
Sunt la bunici
Sau prin pădurile cu zâne și pitici,
Cine-o să mai dea câte-o tură,
Pe la sala de lectură?

Actor 2:

Deci locurile acestea vrăjite
Chiar să fie părăsite?
Ar fi o veste prea dură,
Căci sălile de lectură
Cu siguranță,
Nu intră în vacanță,

Actor 1:

Și cum să rămână pustii
Sălile de lectură pentru copii?
Cum să stea vara întregă
Fără școlărima cea dragă?

Actor 2:

Și cărțile-n raft s-aștepte ferecate,
Necitite, necomentate?
Lor le e dor
De fiecare mic cititor.
Are cineva o idee
Sclipitoare ca o scânteie?

Actor din sală:

-Da! Să invităm să citească
Lumea păsărească
Și animăluțele din ogradă.
Să vină și ele și să vadă
Ce minunăție
Este lumea aceasta de hârtie,
Cărți care au între file mii de comori
Pentru cititori.

Actor 1:

-Foarte bine! Foarte bine!
Acum să ne spună cineva ... cine?
Ce păsări din curtea de la bunici,
Sau ce animale să invităm aici?

5

Sala:

Actor 1:

-Bravo! Vor veni boboci, vițeluși,
Căței, purceluși
Și alte vietăți din bățatură...
Fiindcă e liberă sala de lectură.
Tu ce zici, nepoate?
Le invităm pe toate?

Sala:

Actor 2:

Eu deja le-am invitat
Și, fără a sta mult la sfat,
S-au hotărât imediat
Să se înscrie,
Cu mare bucurie,
La sala cea magică pentru copii,
Unde sunt cărți mii,
Cu dinozauri, cu poezii.

Actor 1:

Ar fi momentul atât de așteptat,
Să trecem pe la sală neapărat
Și să vedem, din curiozitate,
Ce cărți citesc toate
Ființele acestea drăgălașe
Când ajung în orașe,
La sala de lectură,
Dornice de știință, de literatură.

* *
*

Bibliotecara:

-Iată, bate cineva la ușă ușor
Cred că e un cititor:

Puiul de găină:

-Bună ziua! Piu! Piu!
Aș vrea să știu,
Doamnă bibliotecară,
Că vin pentru prima oară,
Aici e sala de lectură? Am nimerit?

Bibliotecara:

6

Da! Da! Bine-ai venit!

Puiul de găină:

Eu sunt, cum vedeți, un puișor
De găină, cu puf gălbior.

Biblioteca:

Cu „haina” ta mătăsoasă,
Ai zice că ești o jucărie pufoasă.
De ce-ai venit așa de dimineață?

Puiul de găină:

Am vrut să-i întrec pe bobocii de rață,
Care trec mai întâi pe la baltă.
Acum m-așez la o masă, dar e prea înaltă...

Biblioteca:

Da, ești cam mic de statură,
Masa ți-ajunge până la gură.

Puiul de găină:

Am fost primul și-aș fi putut
Să aleg orice masă-aș fi vrut,
Însă, dacă vedeți și voi din sală puțintel,
Toate mesele sunt la fel
Și, prin urmare,
Stau pe scaun în picioare.

Biblioteca:

Pentru a-i da o carte, mă duc
La raft să i-o aduc.
Stimați spectatori,
Fiind toți din sală buni cititori,
Ar putea bănuți ceva
Ce cărți ar prefera?
Dvs ce i-ați recomanda?

Actorul-copil din sală:

Păi, cum îl văd mic și neajutorat,
Cred că i-ar trebui o carte de colorat.

Puiul de găină:

Nu! Nu! Am cu mine o listă,
Prima e o carte polițistă.
Vreau să ajung polițist, cu pistol,
Să lucrez la Interpol,

7

Iar pistolul să fie
Cu gloanțe, nu cu apă sau de jucărie.
Ca să-i apăr pe alți puișori
De ulii, de ciori
Și de alți „infractori”.

Bibliotecara:

Foarte bine, îți dau această carte mică
Despre un polițist fără frică...
Pe cei care încalcă legea vreodată
El îi prinde îndată
Și, cu o singură mișcare,
Le pune cătușe și la mâini, și la picioare.
O să-ți placă, să știi,
Că le-a plăcut și altor copii.

Puiul de găină:

Știu, dar sunt supărat foarte
Că nu pot da foaia la carte,
Nu ajung bine cu micul meu plisc.

Bibliotecara:

Atunci să-ți aduc un compact disc
Sau un DVD, abia l-am primit,
Numai bun de citit.

Puiul de găină:

Într-adevăr, pe calculator
Citesc mai ușor,
Deși marea mea bucurie
Rămâne cartea de ... hârtie.

Bibliotecara:

După două ore de citit,
Puișorul a cam oboist,
Face o pauză și văd că ar vrea
Să vă spună ceva.

Puiul de găină:

Sunt foarte impresionat
De ceea ce am observat
Când m-am suit în metrou,
Că, fiind eu abia ieșit din ou,
N-am venit pe jos

8

Și-am văzut, privind în jur curios,
Câtă lume citește
Fără glas, pe mutește.

Actor din sală:

Se pare că nu-i de glumit
Cu această poftă de citit.

Puiul de găină:

De la radio chiar eu am auzit
Că s-au molipsit
Până și turiștii de pe litoral...
O fi adus niște microbi vreun val?
Oare chiar să fie o boală,
O modă nouă sau o păcăleală?
Ori o minune dumnezeiască
Și toți turiștii să citească?...
Se spune că s-au dat imagini pe NET
Cum citește chiar și-un analfabet.

Actor din sală:

Voi credeți că analfabetul citea?
Eu sunt sigur că se prefăcea,
Fiindcă se temea
Să nu râdă lumea de el, să-l batjocorească,
Că nu știe să citească
Și atunci pe dânsul,
De rușine, l-a apucat plânsul.

Puiul de găină:

Oricum, cică, la cereri repetate,
Au fost înființate
Biblioteci pe plajă
Și, ca într-o vrajă,
Stai pe nisip, lângă apă sau mai departe
Și cineva îți aduce o carte
Oriunde ești,
La Mamaia, la Costinești,
Să tot citești,
Dar sub umbrelă, c-altfel te prăjești.

Actor din sală:

Și, decât un turist prăjit,

9

Mai bine unul citit.

Puiul de găină:

Dar citind nu sms-uri pe telefoane,

Ci povești, poezii sau romane.

Mi-am propus ca la vara viitoare

Să-mi iau un bilet la mare...

Și cred c-ar fi bine

Să mergeți și voi cu mine.

Actor din sală:

Mergem. Eu chiar acum plec

Să-i văd pe tineri cum petrec,

Cum renunță la discotecă

Și au în mâini cărți de la bibliotecă.

Puiul de găină:

Să-i vedeți pe aceia tatuați, cu creastă,

Sau doar cu un smoc de păr pe țeastă,

Citind chiar în mers, când ies la plimbare

Și dând cu capul în stâlpii de pe trotuare.

Până atunci... salutare!

* *
*

Bibliotecara:

Priviți! Acolo s-a așezat un ieduț

Foarte simpatic, foarte drăguț.

Că nici nu-ți vine să crezi,

O fi din povestea „Capra cu 3 iezi” ?

Iedul:

-Copii, eu vin dintr-un sat

Și vă spun că nu-s deloc mirat

Și nu se mai miră nimeni din ogradă

Când vă vedem pe voi pe stradă

Cum cărați spre școală mormane

De cărți în ghiozdane.

Bibliotecara:

Fiindcă, din cărți, puii de om învață

Să facă ceva util în viață.

Iedul:

Am aflat și noi, micii iezi,

10

Cât e de important să studiezi.
Cartea, de-nvățături plină,
L-a înălțat pe om către lumină.
Omul numai prin carte
A ajuns așa departe.

Bibliotecara:

Dar știi că mai e câte-un școlar
Cu multă lene în penar,
Ce-și inventează câte-o boală,
Ca să nu meargă la școală?
Se preface așa de bine
Că-l doare burta sau capul și vrea aspirine.

Iedul:

Dacă se duce la școală doar în silă,
Noi, animalele, îl privim cu milă,
Ba, dacă am putea,
Bineînțeles, l-am ajuta.

Bibliotecara:

Fiindcă nu știți că boala lui e-nchipuită
Și că-n medicină e numită
Chiulangită.

(Către sală:)

Ieduțul e zburdalnic de fel,
Dar aici stă cumișel.
Hai să-l întrebăm și pe el:
- Ție ce-ți place să citești?

Iedul:

- Nu știți? Numai cărți cu povești,
Nimic nu este
Mai frumos ca o poveste.
Abia când o să cresc și-o să fiu țap,
Cu coarne mari pe cap
Și cu țacălie,
Lectura preferată o să fie
Doar cărțile grele, de filosofie.

* *
*

Actor:

11

Dinspre rafturi, dintr-un loc mai ferit,
Se-aude un fel de chițăit:
Trei șoricei discută pe șoptite
Despre ce credeți?
Exact! despre cărțile citite.
Doamna bibliotecară a confirmat,
Zice că e adevărat:
Chiar despre cărți începuseră să vorbească
(Doamna știe limba șoricească),
A ascultat atentă și ne-a tradus
Tot ce-au avut șoriceii de spus:

Șoricel 1:

-Ascultați-mă, frați șoricei!
Să ne bucurăm, dragii mei,
Că elevii vor lipsi aproape 3 luni.
Sunt cu părinții prin stațiuni
Sau în tabere, ori la țară,
Sunt în vacanța de vară.
Acum putem, liberi, să zburdăm,
Peste cărți, prin rafturi să ne cățărăm.

Actor din sală:

-Da'n timpul acesta elevii nu mai citesc?
Doar se plimbă, călătoresc?
Păi, când se vor întoarce la școală,
Or să aibă mintea goală.

Șoricel 2:

-Sigur că și-au luat cu ei
Cărți cu Făt-Frumos și cu zmei,
Cu poveștile cele mai îndrăgite,
Care trebuie citite,
Să verifice prin locuri neumbrate
Dacă poveștile sunt adevărate,
Dacă sunt palate de aur
Păzite de câte-un balaur,
Dacă zmeii mai există,
Dacă nu, să- i taie de pe listă.

Șoricel 1:

-Atunci, cât lipsesc ei, să profităm
Și să continuăm să ne cultivăm!

12

Haide! Să nu stăm degeaba!
Treceți la ronțait, să-ncepem treaba!

Șoricel 3:

-Mie îmi plac cărțile cu cotorul gros,
La ele am mai mult de citit, adică de ros.
Și nu le ronțai în zadar,
Vreau să mă fac critic literar.

Actor:

Și n-a spus o vorbă în vânt,
Chiar se ține de cuvânt.
Iar cea mai bună dovadă
E c-a început din nou să roadă.

* *
*

Bibliotecara:

Lângă geam, are locul un mielușel,
Cu-o blană naturală pe el
Și nu se dezbracă de ea, evident,
Că lângă geam e un pic de curent.
Dar să-l lăsăm și pe el să vorbească,
Să vedem ce-ar vrea să citească.

Mielul:

Cărțile care-mi plac mie mai tare
Sunt fabulele cu miei și mioare,
Cu ciobani și câini curajoși,
Ce-i alungă pe lupii feroși.
Dar lasă, o să vadă ei,
Peste un an, doi sau trei,
Când îmi vor crește coarne de berbec...
Iar cu banii pe care-i strâng eu la CEC,
Din alocație,
Plus vreo donație,
Tot când voi fi mare,
O să-mi cumpăr o pușcă de vânătoare,
Cu niște dispozitive automate,
Cum am văzut la desene animate.

Bibliotecara:

Că le-a pus ciobanul un televizor

13

Chiar la stână, la oi, în obor.
Și dacă lupilor de oi le e dor,
Mielul are el ac de cojocul lor.

Mielul:

Până atunci, învăț fabule pe de rost,
Să vadă oile că nu sunt miel prost
Și mă voi prezenta la serbare
Cu cea mai frumoasă recitare.
Și vă invit și pe voi
La serbarea noastră de la oi.
Veți primi la urmă
Cadouri de la turmă.

Abia acolo veți afla
Ce vă vom da.
Veți primi ... tele.....

Actor din sală:

Telefoane!

Mielul:

Nu! Tele... Tele...

Actor din sală:

Televizoare! Telecomenzi!

Mielul:

Tele... Ghici ghicitoarea mea!
Vă vom da

Tele...mea! Telemea!

E o telebrânză foarte bună
Făcută de noi la stână.

S-o gustați

Și n-o să mă uitați!

* *
*

Actor:

Mai la dreapta un pic
Îl recunoașteți? E Arpagic,
Celebrul motan,
El a cerut un roman.

(Biblioteca îi pune pe masă o carte)

14

Motanul:

Vă salut! Miau! Miau!
Ați aflat ce carte vreau.
Când eram mic pisoi,
Îndrăgeam, ca și voi,
Versurile pentru copii
Sprintare, hazlii.
Acum sunt supărat pe orice poezie,
De când m-a tratat cu ironie,
Ca pe un caraghios sadea,
Doamna Blandiana în cartea sa.
Dumneaei e o mare scriitoare,
Spun asta pentru cei care
Încă nu au aflat.
M-a comparat
Cu un conducător de stat
Rău și înfumurat.
Romanul acesta îmi place,
Dar nu știu cum se face,
Că nu mă pot concentra,
Mă deranjează ceva.

Actor:

Uite-acolo, două pisici
Parcă au gădilici,
Doar se fac că citesc,
Râd, se-nghiontesc,
Sunt puse pe hârjoneală...

Motanul:

Ah! ce chelfăneală
Le-aș mai fi dat
Dacă s-ar fi comportat
Tot așa și acasă...
N-ar mai fi-ndrăznit să iasă
De prin ascunzișuri, nici la masă.
Ce le-aș mai fi alergat
Prin pod, pe sub pat,
Dar aici trebuie să fii civilizată.

Biblioteca:

Așa e, sala de lectură

15

E un lăcaș de cultură
Și un adevărat motan
Nu se comportă ca pe maidan.

Actor:

Și el tot așa crede
Și, în consecință,
Se face că nu le vede.
Mai ales că a găsit
Ceva și mai bun de citit.

Motanul:

Nu e un roman,
Dar eroul este un motan,
E o carte care mereu m-a fascinat:
Cartea „Motanul încălțat”.
S-o citiți și voi neapărat,
O recomand eu, motanul... descălțat
Care vă așteaptă cu căldură
Și pe voi la sala de lectură.

* *
*

(Două pisici, la altă masă, în loc să citească, se hârjonesc)

Actor:

Alături, două pisici nu prea citesc,
Mai mult se hlizesc,
Privind pozele din niște reviste,
Mereu vesele, niciodată triste.
Dintr-o pungă foșnitoare,
Ronțăie chips-uri cu sare.
Nu le prea interesează cărțile,
Se uită-n toate părțile
Și nu au stare,
Îl studiază pe fiecare:

Pisica 1:

-Uită-te, fato, în dreapta un pic,
Ăla nu-i motanul Arpagic?
Știu că stă la tine în bloc,
Dar mie nu-mi place deloc,

16

Pare încrezut foc
De când este și el personaj
Într-o poezie sau ... într-un reportaj.

Actor:

Tanti bibliotecara le face semn discret
Să vorbească mai încet
Și se potolesc,
Mai ales când găsesc
Pagini cu modă, cu fotomodele,
Exact ce le interesează pe ele.
Și s-au apucat
De copiat
Tipare de fuste, de rochii,
De bucurie le sclipesc ochii.

Pisica 2:

Vom fi elegante, admirate,
Ca-n „Pisicile aristocrate”.
Am vrea cele mai șic toalete,
Să jucăm în filme, să fim vedete,
Să fim cu mari actori la filmare...

Actor:

Uitaseră de obligațiile școlare.
Hai să le trezim din visare :
Cu ce vă ocupați voi?
Ați uitat c-aveți teză joi?

Pisica 1:

Vai, aveți dreptate,
Avem teză joi la mate,
Cât suntem de distrate!
Doamnă, vă mulțumim pentru reviste,
Dați-ne, vă rog, de pe aceste liste
Culegeri cu probleme rezolvate.
Să exersăm pentru teza de la mate.

Pisica 2:

Sunt din acelea tip, cu rezolvare
Ce se aplică la probleme similare.
O să venim și-n zilele următoare.

17

Vrem la teză o notă mare.

Cum să fim vedete!?

Să râdă lumea că suntem analfabeti?

* *
*

Actor:

Cum ar putea să lipsească el,

Prietenul vostru cățel ?

Cățelul:

Și mie îmi place să citesc; știți ce?

Literatură SF,

Științifico- fantastică adică,

Cu eroi fără frică,

Unii chiar copii,

Călătorind prin galaxii...

Și vă spun care e visul meu:

Aș vrea să zbor ca ei și eu,

Chiar dacă sunt cățel, o biată ființă,

Am și eu această dorință.

Actor:

Însă niște rațe chicotesc

Și râd de visul acesta câinesc

Și-l necăjesc:

„- Cățeluș cu părul creț

Fură vise din coteț,

Nu mai fură rațe... și-ar fi bine-așa,

Însă lupu-și schimbă părul,

Dar năravul ba!”

Cățelul:

Las' să râdă, eu nu-s supărăcios

Și, foarte serios,

Le aduc la cunoștință

Că prima ființă

Care a părăsit Terra,

Privind-o din cosmos, ca fiind sfera

Mai frumoasă ca orice stea,

A fost un câine, Laika se numea,

18

Deci n-a fost un om, ci o cățelușă
La fel ca mine , visătoare, jucăușă.
Apoi, cine are carte
S-ar putea să facă parte
Din prima expediție pe Marte.
Nu se știe niciodată
Ce soartă îți e rezervată.
Și, în secret, am dus la cusut
Un costum de cosmonaut,
La un vecin, un nene croitor,
Iar casca mi-o face un verișor
Dintr-o mască de sudor.

Bibliotecara:

Dar alt secret și mai mare
Îl știm doar noi, doamnele bibliotecare:
Cățelul învață neobosit,
De pe un manuscris găsit
Într-o piramidă egipteană,
Limba marțiană.

Cățelul:

S-o-nvățați și voi, să citiți.
Când mă-ntorc, să fiți pregătiți,
Căutați croitori pricepuți,
Să vă faceți costume de cosmonauți,
Că-n zborul meu spre altă planetă,
Vă iau și pe voi în rachetă.

* * *

Actor:

Spălat, pieptănat, roz, ca de pluș,
A venit de la baltă și-un purceluș.

Purcelul:

La mine nu se pune problema citirii,
Am necazuri doar cu tabla- nmulțirii.
Și, dintre sute de cărți și tratate,
Am ales o carte de bucate.

19

O răsfoiesc cu atâta plăcere...
Îmi vine să ling foile,
De parc-ar fi unse cu miere,
Ba aş mânca şi hârtia uneori,
Plină cu mâncăruri pozate-n culori.,
Să mănânci până mori...

Actor:

În cocină mănâncă doar porumb sau tărâţe,
Bunătaţi sunt doar pentru mâţe.
Stăpâna n-are doar o pisică,
Ține trei, în casă, la căldurică.

Purcelul:

Adevărat... așa că citesc „pe săturate”
Zeci de rețete minunate:
De torturi și ciocolate,
Budinci, plăcinte, salate,
Am găsit și chestii mai ciudate,
De exemplu, aflu cu mare mirare
Că există salată de fructe de mare.
Eu știu că fructele cresc în copaci,
Cum să atârne de crengi scoici și raci!
Îmi vine să mor de râs,
Dar deocamdată nu zic nici pâs.

Bibliotecara:

Mai dă o pagină și rămâne îngândurat
Văzând poze cu șorici și mușchi afumat.
Și nu-i dă pace o întrebare:
Din ce s-or fi făcând acestea oare?

Purcelul:

După cum vă uitați la mine,
Cred că-i mai bine
Să nu-mi spuneți, habar să n-am
De ce se pune-n cârnați, în salam.
Cine dintre voi știe ce se pune?
(Gest de negare către sală)
Nu! Nu! Te rog... nu-mi spune

* *
*

20

Actor:

Un mânz, dintr-un sat de munte,
Cu un cârlionț roșcat pe frunte,
A venit special
Cu un tren de persoane, adică personal,
Chiar dacă nu e om, ci cal.

Mânzul:

Când CFR-ul a auzit că vreau să citesc,
Mi-a permis mie, mânz, să călătoresc,
Ba mi-a dat și-un bilet gratuit,
Auzind că un călător e pasionat de citit.

Actor:

Mânzul stă mândru acum la o masă;
Ne-a șoptit că a plecat de acasă,
Spunând părinților că ar dori să știe
Niște formule noi la chimie.

Mânzul:

Dar aveam un plan secret, dragi copii:
Să caut în această carte cu vrăjitorii

Cum să pot mânca doar jar,
Ca-n basmele știute de voi; așadar
Cum să ajung cel mai grozav armăsar,
Cu nimic mai prejos
Decât calul lui Făt- Frumos.
Nu mi-ar plăcea, când voi fi mare,
Să fiu înhămat la căruțe care
Să fie-ncărcate cu saci sau cu fiare,
Eu vreau să am aripi și să zbor
Pe cer și-apoi să cobor.

Actor:

Însă, bat-o vina,
N-a găsit nimic în cartea cu pricina.

Mânzul:

Așa că vă rog pe voi foarte tare,
Dacă aflați ceva prin manuale, dicționare,
Dați-mi negreșit de veste
Și eu voi veni, ca-n poveste,
Cu căpăstru de aur și înșeuat,

21

Numai bun de-ncălecat
Și voi fi calul vostru fermecat.

Actor:

Deci, un cal zburător dacă doriți,
Apucați-vă și citiți
Și, dacă veți studia,
Cu siguranță veți afla,
Cum să mănânce mînzul o tavă plină cu jar,
Dacă nu toți din sală, unul măcar.

Mînzul:

Și ce să-ți mai dorești decât să zbori
Călare, prin văzduh, până la nori!
Și prietenii tăi, de pe bicicletă,
Te vor admira, zburând cu mine, calul-rachetă.
Dar să nu-ți treacă prin minte
Să guști și tu din jarul fierbinte.

* *
*

Păunul:

Un loc în margine, nu cel mai bun,
E rezervat pentru mine, pentru păun.
Acolo e o ușă pe care
O deschid doamnele bibliotecare,
Să-mi întind coada toată
Și-n camera alăturată,
Fiindcă e atât de lungă,
Că stau pe scaun cam într-o dungă.

Actor:

Coadă s-ar părea că-l jenează,
Dar el, mândru, parcă defilează,
Are un mers împărătesc,
Toți întorc capul și îl privesc,
Iar coada, uriaș evantai,
Ai zice că-i adusă din rai,
O minune strălucitoare!
Pe fiecare pană parcă-i un soare

22

Multicolor,
Curcubeu orbitor,
Giuvaier catifelat,
Ce se cere mângâiat.

Păunul:

Penele mele sunt atât de prețioase,
Încât câte una se coase
Pe-o rochie de prințesă, la o pălărie,
Pe care le transformă într-o feerie.
Ce preferință am la sala de lectură?

Biblioteca :

Vă spun eu: niște albume de pictură
Cu faimoase tablouri din lume,
Semnate de cele mai celebre nume,
Pictori extraordinari,
Un tablou costă milioane de dolari.
Deci, pe cât de frumoase,
Pe atât sunt de valoroase.

Păunul:

Așa este! Și-l admir pe fiecare
Și mă gândesc: oare

S-ar putea compara
Coadă mea
Cu așa ceva?
Nu cumva
Cad în păcat
Și sunt prea înfumurat?
O neliniște-ncepe să mă roadă:
Lumea numai pe mine mă mângâie pe coadă
Și-n piele aproape nu-mi mai încap,
Dar toate ființele sunt mângâiate pe cap,
Doar eu pe coadă și cred că nu e bine,
Dacă doar coada este de mine.
Și nici nu este meritul meu,
Frumusețea ei e de la Dumnezeu.
Cred că fără coadă
Unii nici nu m-ar primi în ogradă.
În plus, mai am o grijă mare,

23

Pentru că, dintre voi, fiecare
Ce credeți că vrea?

Actor:

O pană din coada ta.

Păunul:

Sigur că da.

Și tot timpul trebuie s-o păzesc,

Să mă feresc,

Fiindcă altfel,

Aș rămâne chel.

* * *

Gâscal:

Suntem și noi, găștele, prezente

Și rugăm persoanele din sală să fie atente,

Că vă povestim ce s-a petrecut

La sală anul trecut:

Gâsca 2:

Studiam trei tratate,

De niște maeștri semnate:

O carte mai fistichie,

Cum să învățăm croitorie,

A doua, despre tapițerie

Și alta, despre cum se coase

O plapumă de mătase.

Biblioteca :

Văzându-le, te puteai întreba:

O plapumă? Chiar așa?

Oare găștele ar vrea

Să se-nvelească cu ea?

Ele au fulgi, pene,

Nu le trebuie fuste sau izmene.

Ce să facă, bădie,

Cu o carte de croitorie?”.

Gâscal:

Așa ar zice un necunosător,

24

Dar noi priveam în viitor,
De ce să ne jumulească
Și să se-mbogățească
Stăpânul din fulgii noștri moi,
Când puteam s-o facem noi!

Gâsca 2:

Ne-am sfătuit
Și-am ticluit
Un plan
După model european,
Un plan magistral,
Să facem pe plan local,
Dar cu aprobări de la minister,
Un mic atelier.

Gâsca 1:

Atelier în care să putem angaja
Pentru a lucra
Numai găște și găscani
Și să ne umplem de bani.
Primul avantaj, așadar:
Cu materia primă , clar,
Nu vom cheltui deloc,
Că puful crește la loc.

Gâsca 2:

Ne-am apucat
De trasat, de măsurat,
Perne de umplut,
Plăpumi de cusut,
Iar fulgii au fost recoltați
Bineînțeleș, de la „salariați”.
Afacerea părea bună
Și la început mergea strună.
Ne-am jumulit fulgii toți,
De-am rămas în maiou și-n chiloți.

Gâsca 1:

Dar timpul trecea-n zbor,
Iar fulgii nu cresc așa ușor...
Și iarna ne-a prins în pielea goală.

25

Ne temeam de gripă,de răceală,
Munceam mai greoi,
A venit gerul apoi,
Țopăiam de frig, tremuram,
Să ne fi văzut cum ne chinuiam
Să scoatem puful din saltele
Și să ni-l lipim de piele...

Gâsca 2:

S-a îndurat un om de la fermă
Și ne-a adus o aerotermă,
Apoi a venit vara și am scăpat
Cu obrazul curat.
Ne-au crescut fulgi fini și pene groase,
Iar pernele și penele rămase
La vânzare au fost scoase.
De-aia suntem gălăgioase

Gâsca 1:

Și, când vedem pe cineva,
Strigăm tare: *Ga! Ga! Ga!*
Dar tu nu te speria,
Fiindcă acest *Ga! Ga! Ga!*
Înseamnă pe limba ta:
„-Nu cumva ai vrea
Să cumperi și dumneata
O pernă, o plapumă sau o saltea?”

* *
*

Biblioteca:

Vă amintiți povestea cu un cocoș
Alungat de un moș?
Mai știți care era pricina?
Nu făcea ouă ca găina.
În sala de lectură, acum este
Un cocoș ca acela din poveste,
Colorat în roșu, negru, maro,
Ca un tablou de Picasso.
O să ne povestească îndată
Cum a venit el aici prima dată.

26

Cocoșul:

La sală, când cineva se înscrie
I se face o fișă, o hârtie.
Am fost și eu întrebat cum mă cheamă.
-„*Cucurigu!*”- am răspuns cam cu teamă.
A scris bibliotecara frumos,
Pe două rânduri mai jos:
Cucu- nume,
Rigu-prenume.
N-am corectat-o, aici sunt mai sfios.

Bibliotecara:

La bibliotecă e sfios,
Dar în curte e tare fălos
Și se mândrește
Cum cântă el cocoșește.

Cocoșul:

Cocoșii, încă din antichitate,
Anunțau ora cu exactitate,
Cu un *cucurigu!* sonor,
Fără ceas și televizor,
Secretul s-a transmis anume
Cocoșilor de la noi și din lume.
În orice țară ai fi,
Tot *cucurigu!* vei auzi.
Și parcă-ți dă fiori
Un *cucurigu!* în zori,
Când vine mama și te scoală:
„-Hai, trebuie să mergi la școală!”.
Mai târziu, când soarele răsare,
Un *cucurigu!* e o-ncântare
Pentru orice viețuitoare.
E o nouă dimineață,
Natura se trezește la viață.

Bibliotecara:

Iar *Cucu Rigu* ,să știți, cântă magistral,
Îl apreciază și cei cu auz muzical,
Adevărații melomani.
Venit la sală, cere „Punguța cu doi bani”.
Aceasta pentru el este

27

Cea mai frumoasă poveste.
E citită și răscită,
C-a ajuns cam jerpelită.
Până seara, n-o mai lasă,
Ar lua-o și-acasă.

Cocoșul:

Eu îl admir pe viteazul cocoș,
Nu doar fiindcă mi-este strămoș,
Ci pentru că a arătat
Că e un Făt-Frumos adevărat.
Pentru toți cocoșii e un model
Și aș vrea să fac și eu la fel,
Să aduc în ogradă
O întreagă cireadă,
Dar în „ograda” de lângă bloc
Abia avem loc
Eu, cinci găini și câțiva pui.

Bibliotecara:

Ce să mai spui,
Când nu mai e nimic de spus!
Vremea poveștilor s-a dus...
Azi nu mai trec trăsuri cu cai,
Doar mașini și câte-un tramvai.

Cocoșul:

Degeaba stau toată ziua pe gard,
N-am găsit decât un card,
Nici nu știam codul PIN
Și am obrazul prea fin,
Ca să fi încercat
La un bancomat.
Așa că m-am dus la poliție și l-am predat.
Polițistul l-a studiat atent:
„-E de la o bancă străină,
Care-a dat faliment,
Cardul dumitale
Nu face nici două parale”.

Bibliotecara:

Oricum, stă cu ochii la stradă,
Ca să vadă

28

Dacă n-a pierdut o punguță
Vreun căscat, vreo băbuță.
Are el ambiția
Să continue tradiția
Din povestea cu cocoșul cel bun.
Nu este el nepotul acestui străbun?

Cocoșul:

Azorel, un cățel isteț,
Mi-a scris pe coteț,
Cu creta, un motto:
„Uită punguța și joacă la loto!”

* *
*

Actor:

Un bobocel sfios,
Galben, pufos,
A venit la sală,
Fiindcă pe lac nu e școală.
De fapt, l-a adus o mătușă,
L-a așezat aproape de ușă,
Iar ea s-a dus
La bibliotecă, un etaj mai sus.
Toate rațele ar vrea
Ca Bobocel s-ajungă cineva.

Bobocel:

Mă uimiți,
Văd că știți,
Așa e, în fiecare dimineață,
Maică-mea, doamna rață,
Mă lua pe baltă cu ea
Și, cu răbdare, mă tot învăța.
Nu mă pregătea în gospodărie,
Că era prea multă gălăgie.
M-a învățat mai întâi,
Ca la clasa întâi,
O literă, două, ba și a treia
Și, legate, dădeau vorba aceea,
O știți și voi: *mac!*

29

Și toată ziua pe lac,
Auzeai *mac! mac!* și iar *mac!*
Spuneam *mac! mac!* așa de bine,
Că se mira orișicine.

Actor:

Și văzându-te atât de silitor,
Nu ți-a pus și un meditator?
Un specialist,
Un profesor lingvist?
Că bobocii nu pot pronunța,
În mod normal, așa ceva,
Nu au această capacitate
Decât la maturitate.

Bobocel:

Ba da, iar meditatorul ales,
A fost Donald Rățoiul, bineînțeles,
Cu el ajunsesem la perfecțiune.
Mama rață mă credea o minune,
Voia să cheme o televiziune.
Să știți că alfabetul rațelor are,
Fiindcă nu există abecedare,
Doar cele trei litere: m, a, c, adică trei sunete,
Care, pe baltă, răsunau ca niște tunete.

Actor:

Iată-l la sală pe bobocul de rață,
Cu un teanc de cărți în față.
Bibliotecarele se tot duc
În depozit și-i aduc
Alte cărți, zeci de drumuri fac,
Dar lui niciuna nu-i este pe plac,
În ele nu scrie *mac! mac!*

Bobocel:

-Vai, ce cărți grele,
Cu mii de litere-n ele,
Unele mici, altele mari,
Săracii școlari,
Cât trebuie să se chinuiască
Să-nvețe să citească!
La noi, la bobocei,

30

Poți comunica, dacă vrei,
Doar cu trei.
Spui *mac!* și gata,
Vine mama... sau tata.
Pronunți mai tare,
Înseamnă că vrei mâncare.
Pe alt ton,
Mai puțin tare,
Înseamnă că vrei la plimbare.
Cu o voce mai groasă,
Înseamnă că vrei acasă.
Fiecare ton are alt efect
Și ne înțelegem perfect.
Tot cu *mac! mac!* ne-nțelegem bine
Cu rațele străine,
Cele sălbatice, pe care
Voi le numiți păsări călătoare.
Vă mai spun ceva, apoi tac:
Ia spuneți, bobociei ca mine vă plac?
Sala:
Bobocel:
Dacă vă sunt pe plac,
Învățați limba mea: *mac! mac!*
Și-atunci voi veni
Să mă joc cu voi în fiecare zi.

* *
*

Biblioteca (sau un actor):

La sală, bate la ușă
O vițelușă.
Stă un minut, două,
Se uită ca la poarta nouă.
Intră, ia loc la o masă
Și se vede că e foarte bucuroasă,
Îi place sala plină
De cărți și de lumină.

31

S-o întrebăm:

Aici e mai bine

Decât acasă la tine?

Vițelușa:

Da, părinții mei sunt cam plicticoși,

Mereu morocănoși.

Vreau, ca orice vițel, să mă joc, să fie

În jur multă veselie.

La ferme, unde sunt mulți viței,

Te joci cu ei cât vrei.

Dar în grajd, stau doar cu vaca, mama mea,

Greoaie și tăcută... chiar de-ar vrea,

Nu te poți juca niciodată cu ea.

Mă linge doar cu duioșie

Și cade iar în melancolie.

Nemaifiind în curte niciun vițel,

M-am apropiat de-o găină, de-un miel,

Care-au fugit de mine speriați:

„-Ce, vrei să ne bați?”

Biblioteca (sau un actor):

La sala de lectură, prin urmare,

Îi place ei cel mai tare.

Aici, cărțile amuzante, cu haz,

Îi alungă orice necaz.

Îi plac la nebunie

„Amintiri din copilărie”,

„La cireșe”, „Pupăza din tei”,

Le-a citit și altor viței.

Vițelușa:

Recitesc, tot la sală,

Întâmplările cu Păcală,

Este o carte atât de hazlie!

Cum să nu râzi, când vezi atâta prostie!

Ador „Unde fugim de acasă”,

Cartea lui Sorescu, fabuloasă.

Prefer, dintre poezii,

Pe cele scrise de Arghezi pentru copii,

Despre năzdrăvanul Zdreanță,

Cu ochii lui de faianță.

32

Și câte alte cărți vesele nu găsești,
Doar să ai timp să le citești.
Când spre casă pornesc,
Râd și pe drum, când îmi amintesc
De câte o întâmplare hazoasă,
Iar când ajung acasă,
Îi povestesc și mamei, râzând,
Însă vaca mă privește blând,
Biata de ea, n-are chef de joacă,
Rumegă și e tot posacă.
Glumele și alte năzdrăvăanii
Sunt pentru copii.
Ea, până la noapte,
Trebuie să dea o găleată de lapte.

Bibliotecara (sau un actor):

Iar voi, dragi școlari,
Mai mici sau mai mari,
Dacă n-ați citit
Cărțile pe care vițelușa le-a amintit,
Când întâlniți un vițel,
Cereți-i să vi le povestească el
Și, cu ajutorul lui, efectiv,
Luați un alt calificativ
Sau, după un alt sistem de notare,
O notă mai mare.

* *
*

Bibliotecara (sau un actor):

Dac-ați văzut vreodată o bibilică,
Să-mi spuneți: era mare sau mică?
Sala

Bibliotecara (sau un actor):

E ușor de ghicit... doar mică
Rimează cu bibilică.
E puțin mai singuratică,
Dar știți că nu e sălbatică,
E-o pasăre cenușie, tăcută,
Nu prea o auzi,

33

Dar nu e mută.

Când găinile stau la șuetă,

Ea, în gând, tot repetă

Ce? Nu se poate ști.

Uneori auzi: *pichiri! pichiri!*

Ce înseamnă? Doar ea vă poate spune

O fi una dintre veștile bune?

Bibilica:

Da, vă pot destăinui

Ce e cu *pichiri!*

Învăț niște legi pe dinafară,

Dau examen la drept, la o particulară.

Din curtea mea, este înscris la drept

Doar stăpânul, un țăran mai deștept.

Apoi vreau să fiu prima din sat

Care are doctorat.

Să vadă lumea ce vrea să zică

Ambiția de bibilică.

La sală citesc cu sete

Doar legi și decrete.

Le-aș lua acasă,

Dar bibliotecara nu mă lasă.

Bibliotecara (sau un actor):

Am mai lăsat-o noi,

Dar când a adus cărțile-napoi,

I le ciugulise un rățoi,

Așa că bibilica tocește cuminte

Doar în sală, să le țină minte.

Bibilica:

Și merg prin curte repetând

Ce-am citit și mi-a rămas în gând.

Iar parlamentul nu încetează,

Tot timpul votează

Lege după lege,

Nimic nu se mai înțelege.

Însă unii ca mine le învață,

Vor un drum deosebit în viață,

Eu, de exemplu, vreau să fiu mare,

Să ajung judecătoare.

34

Am văzut într-un film american
Cum lovea unu-n masă c-un ciocan
Și se făcea o liniște bruscă,
Nu se mai auzea o muscă.

Bibliotecara (sau un actor):

Ea se și vede-ntr-o sală de judecată
Lovind cu ciocanul o dată
Și toată lumea să amuțească,
Nimeni să nu îndrăznească
Să mai vorbească.

Bibilica:

Să iau cuvântul eu
Și să dau mereu
Sentințe după codul penal,
Dar și după codul meu, personal:
„-Se condamnă la un an
Cine fură un curcan,
Iar cine fură o bibilică,
Va primi, ca să știe de frică,
12 luni, nu un an.
Și-n plus, domnul hoțoman
Va fi pe viață vegetarian”.

* *
*

Actor:

A venit la sala de lectură
Cineva pasionat de aventură,
Duce cu el un geamantan
Este un

Sala

Actor:

Da, un curcan.

Actor din sală:

Și ce are în geamantan
Domnul curcan?

Actor:

E plin cu cărți de călătorie,
Mai are acasă vreo mie.

35

Cândva a fost pe un vas căpitan,
A străbătut ocean după ocean,
Costumul negru-albăstrui de pe curcan
Este uniforma de când era căpitan,
Azi are peste o sută de ani
Și, printre rățoi și găscani,
E un fel de rege, încă viguros.
Trece printre ei maiestuos,
Dar mai ales te uimește
Cu ceea ce povestește.

Curcanul:

Ei, dragi spectatori,
Știu o mie de întâmplări.
Am înfruntat corăbii cu pirați,
Triburi sălbătice, soldați,
Mi s-au întâmplat atât de multe...
Cine n-ar sta să le-asculte?
Uitați, pe acest galben manuscris,
Un șef de pirați a scris
Că a ascuns o comoară fabuloasă
Pe o insulă misterioasă,
Aflată-n Oceanul Pacific.
-Atât am voie să specific-
Insula e dincolo de Țara de Foc,
Eu am găsit-o, știu acel loc.
E-ngropată acolo o ladă c-un uriaș tezaur,
Cu pietre prețioase și bani de aur.

Actor din sală:

Și n-ați putut lua
Un inel, ceva,
Un ban de aur sau doi,
Să ne convingem și noi?

Curcanul:

Ba da! uite, am luat și duc cu mine
Cele mai frumoase rubine,
Mari și roșii ca de foc,
Cum nu se mai află-n alt loc.
Și zeci de diamante albastre,
Cum n-au mai văzut privirile voastre.

36

Par niște mărgele,
Le port într-o pungă transparentă de piele,
Niciun hoț nu poate ajunge la ele,
Deși se pot vedea, uite, le țin la gât,
De-aia și fac așa de urât
Când un oarecine
Se apropie de mine.
Mă umflu amenințător
Și, dacă insistă, nu-i va fi ușor,
Trebuie să se ferească,
Să nu cumva s-o pățească.

Actor:

Hai să le spunem și celor mici
De ce veniți dvs aici.
(Doar doamna bibliotecară știe),
Copii, el vine să se uite într-o cutie.

Curcanul:

Aici, în depozit, mi se păstrează,
Sub cea mai strictă pază,
O cutie de argint mereu încuiată,
Cu o inscripție ciudată.
În latină, plină de mister,
Scrie: „Deschideți după ce ajung eu la cer”.
În ea se află cel mai important giuvaier,
Un jurnal de bord,
Ca, dacă voi suferi
Un atac de cord,
Să poată găsi
Acela ce-l va descifra
Insula secretă și comoara mea.

Bibliotecara:

Dar nu va fi ușor, copii, că e scris cifrat
Și trebuie să știi trei limbi neapărat,
Că o parte e scrisă-n franceză,
Una-n română și alta-n engleză.

Și jurnalul e înfășurat
Într-un testament sigilat,
Iar pe el e o hartă desenată,

37

Cu locul unde-i comoara îngropată.

Curcanul:

În testament mai e precizat ceva:

Dacă știe cele trei limbi cineva

Și dacă citește zece romane

De aventuri pe mări și oceane,

Numai acela o să găsească

Comoara împărătească.

Actor:

In concluzie, dacă vezi un curcan,

Să știi că și el a fost căpitan.

Ascultă-l, stai cu el la povești,

Apoi apucă-te să citești

Zece romane, la sală sau acasă,

Mai ales „Insula misterioasă”,

„Căpitan la 15 ani”,

Cărți tare îndrăgite de curcani,

Și, dacă înveți bine,

Româna și cele două limbi străine,

Comoara, îți pot garanta,

Va fi sigur a ta.

* *
*

Actor:

Scumpi spectatori, dragii mei,

Iată alți cititori... niște porumbei!

Până la ușă au venit în zbor

Pe deasupra tuturor.

Porumbel 1:

Nouă, porumbeilor, ne era dor

Și de cărți, și de fiecare spectator.

Cu păsările din ogradă frați,

Noi suntem zburători adevărați.

De exemplu, cei voiajori

Duc mesaje, scrisori

În orice țară, în orice oraș,

Mai iute ca oricare poștaş.

După potop, un porumbel i-a găsit

Lui Noe pământul făgăduit.

38

Porumbelul e al păcii simbol,
Noi ducem, de la ecuator până la pol,
Un ram de măslin,
De aceea, azi, am întârziat puțin.

Porumbel 2:

Am avut noroc
Să mai găsim loc,
Că sala era aproape plină,
Fiindcă vrea să ia lumină
Toată lumea din pagini de carte,
Știți proverbul: „Ai carte, ai parte”.
Și viața a demonstrat
Cât este de adevărat.
Toți porumbeii știți ce cărți vor?
Cărți despre zbor,
Despre aparate care
Zboară ca noi, fără motoare,
Adică despre planoare.

Porumbel 1:

Unii dintre noi citesc
Un roman francezesc,
„Cinci săptămâni în balon”,
Pentru că-nainte de planor și avion
A fost balonul, care s-a-nălțat
Tot fără motor, spre cerul curat
Și – ce grozav record –
Avea și oameni la bord.
Eu, de exemplu, citesc
Și nu-ncetez să mă uimesc
Despre ceva și mai ciudat,
Care nu e aparat.
Zboară fără elice,
(Voi știți cum îi zice?)

Porumbel 2:

Încap-ntr-o geantă,
Este vorba de para.....

Sala:

.....pantă,

Porumbel 2:

39

Sigur, parapantă

(Dacă-ncape-ntro geantă...).

Ea se desface ca o imensă floare,

Plutind către soare.

Deltaplanul, la fel,

Pare o aripă mare de porumbel,

Alunecând,

Dus de curenți și de vânt,

Peste ape și câmpii,

Peste livezi și vii.

Vom copia un plan,

Vom face câte un mic deltaplan

Pentru puii mici care

Încă nu pot să zboare.

Porumbel 1:

Dar cu deltaplanul vor sări din cuști

Aterizând în curte, printre puști,

Printre prichindei,

Să se joace cu ei.

În palma lor mică

Vor sta fără frică,

Ei se tem doar de uliu și de pisică.

Însă copiii sunt ca ei,

Ca puii de porumbei

Și puilor li se pare cumva

Că mânuțele întinse

Au fost aripi cândva

Și din nou în aripi se vor transforma

Și poate, în altă eră, mai bună,

Vor zbura, copii și porumbei, împreună.

* * *

Biblioteca:

Mai retras, într-un colț, mai e cineva,

Un măgăruș, îl puteți vedea.

Răsfoiește un ziar, liniștit,

Are mare pofta de citit.

40

Dorește să afle ce mai e-n țară,
Știri de pe glob, despre criza financiară.
A citit ziarul, a terminat,
Îl lasă din mână și, foarte mirat,
Se uită și pe alte ziare,
Dar aceeași constatare:

Măgărușul:

Cât e de frumoasă Țara Românească!
Dar văd că unii vor s-o urâtească
Având o comportare măgărească.
Citesc în ziar despre hoți și tâlhari,
Care sunt, scuzați, niște măgari,
Dar nu ca aceia de la oi,
Buni și cumiști ca și voi.
Ei nu duc o viață cinstită
Și-mi vine să le trag o copită.
La stână, necinstea e lucru de rușine
Și toți își fac treaba cât mai bine,
Măgarii cară
Tot ce înseamnă povară,
Oile dau lapte și lână,
Câinii stau de pază lângă stână,
Iar bacii-s tot oameni, ca și cei din ziare,
Dar au purtări alese, princiare.

Actor:

Trist, măgărușul dă ziarele deoparte
Și se apucă de citit o carte,
Să-și mângâie gândurile pustii.
Ce-a citit? „, Eminescu – Poezii”.
Cartea este o încântare,
O reală binecuvântare...

Măgărușul:

Cum unii ating înaltele sfere,
Iar alții coboară în zone atât de mizere?
Frații mei, măgărușii, pot spune
Că-nvață numai lucruri bune.
Sunt îndemnați spre alte căi,
Să nu fie ca oamenii cei răi,
Să fie ca strămoșul care l-a dus,

41

Smerit, în spinare, pe Iisus.
Și, când vor crește mari,
Dacă vor ajunge miniștri, primari,
Să vegheze fiecare
Ca țara să fie ca o floare.

(Și, arătând spre sală):

Iar tu, elev, sau tu, n-ai vrea
Să schimbăm ceva
În țara mea și a ta.

Actor din sală:

Ba da! Ai dreptate
Și, ca să vadă toți că se poate
Trăi cinstit și în libertate,
Propun să-i invităm la stână,
Pentru o săptămână,
Pe guvernanți, pe președinte,
Ca, de acum înainte,
Să lupte pentru o lume mai dreaptă
Așa cum românii așteaptă.
Și să înțeleagă toți șefii cei mari
Că se poate învăța și de la măgari,
Dar nu de la oricare,
Ci de la cei cu patru picioare.

* *
*

Autorul:

Eu sunt autorul și nu am habar
Dacă prin vreo curte de gospodar
Să fi rămas vreo ființă
De care să nu am știință...
De care să nu fi aflat
Și, din neatenție, s-o fi uitat?
Vă rog pe voi să nu ezitați
Și, dacă știți vreuna, să mă anunțați
Și, într-o carte ce va urma,
O să vă povestească aventura sa.

42

Alt actor:

Fiindcă toate știu de la copii
Că-n cărți se găsesc minunății,
Că-n fiecare carte este o zână,
Care te ia de mână
Și te duce așa, deodată,
Într-o lume fermecată.

Actor:

Și acum, aproape de final,
Vrem să avem un semnal
În legătură
Cu experiența lor la sala de lectură,
De la Arpagic, de la miei,
De la găște și porumbei
Și-i invităm pe toți la microfon,
Și pe mînzul roșcat, cu breton,
Și pe cățelul cu ochi de faianță
Și dumnealor
Zic în cor,
De se-aude la mare distanță:

Animalele:

„A fost cea mai frumoasă VACANȚĂ”.
Ne place mult să citim
Și la sala de lectură iar o să venim.